

Pražské noci!

Hluboká noc, tichá, jasná
jara strmém na vrcholu,
světly a v nich stínem krásná,
plná rozkoše i bolu.

Tramvaje pode mnou letí.
Šíjí, tváří siluety
sklánějí se ku objetí,
mizí, splynou... zář i květy.

Já zde vztýčen nade všemi.
Lásky dost je na té zemi.
Co jen šeptá hukot jezu?
Cítím sladkou vůni bezu.

Večerní obraz

Ční vpravo komín továrny
jak pozvednutý prst
a z nízké pod ním kovárny
dští jisker žhavých hrst.

Ty cestou mou se míhají
jak hvězdné jepice,
se stíhají a sbíhají
a hasnou zářice.

A nové v těsném chomáči
jdou vzápětí zas jim,
co kraj se do tmy oblačí
spjat v saze, kouř a dým.

Na prahu chaty u dveří
hra stínů mlhavá,
máš ve komínu zášeří
své dítě uspává.

Jak jisker dešť se nachýlí,
zřím mladou její tvář,
když osvětlí ji ve chvíli
ta přelétavá zář.

Z té jedné světlé vteřiny
mně obraz v duši pad
a kouzlem něhy matčiny
tam svítí napořád.